

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: J. G., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2016, č. j. 1079/DS/2016,
JID: 47183/2016/KUUK/Bla,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 23. 3. 2016, č. j. 1079/DS/2016, JID: 47183/2016/KUUK/Bla, se pro vadu řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2016, č. j. 1079/DS/2016, JID: 47183/2016/KUUK/Bla, jímž bylo zamítnuto odvolání Josefa Guláše, nar. 9. 3. 1992, a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Most (dále jen „magistrát“) ze dne 4. 1. 2016, č. j. MmM/147624/2015/OSČ-P/FF. Tímto rozhodnutím magistrát uznal žalobce vinným, že jako provozovatel vozidla Škoda

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Octavia, reg. zn. „X“, nezajistil, aby při jeho užití v silničním provozu byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť nezjištěný řidič dne 30. 4. 2015 v 0:00 hodin, v Mostě, v ulici Kpt. Jaroše u bloku 606, stál s osobním motorovým vozidlem Škoda Octavia, reg. zn. „X“, v místě, kde je to zakázáno dopravní značkou V 12c „Zákaz zastavení“, dne 29. 4. 2015 ve 22:42 hodin v Mostě, tř. Budovatelů u bloku 90, při stání s osobním motorovým vozidlem Škoda Octavia, reg. zn. „X“, nerespektoval svislou dopravní značkou B 29 „Zákaz stání“ s dodatkovou tabulkou „Mimo zásobování“, dne 28. 4. 2015 ve 22:50 hodin v Mostě, tř. Budovatelů u bloku 90, při stání s osobním motorovým vozidlem Škoda Octavia, reg. zn. „X“, nerespektoval svislou dopravní značkou B 29 „Zákaz stání“ s dodatkovou tabulkou „Mimo zásobování“, a dne 26. 4. 2015 v 7:08 hodin, v Mostě, v ulici Kpt. Jaroše u bloku 606, stál s osobním motorovým vozidlem Škoda Octavia, reg. zn. „X“, v místě, kde je to zakázáno dopravní značkou V 12c „Zákaz zastavení“. Svým jednáním žalobce jako provozovatel vozidla porušil § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a naplnil skutkovou podstatu správního deliktu ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Za uvedený správní delikt byla žalobci podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu v návaznosti na § 125c odst. 4 písm. e) téhož zákona uložena pokuta 2 500 Kč a zároveň mu bylo uloženo nahradit paušální náhradu nákladů řízení 1 000 Kč. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že na základě výzvy k úhradě určené částky sdělil magistrátu totožnost řidiče, který vozidlo řídil ve všech čtyřech dnech, kdy mělo dojít k údajným přestupkům. Namítl, že magistrát zahájil řízení o správních deliktech provozovatele vozidla, aniž učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Pokud se oznámenému řidiči nepodařilo výzvu k podání vysvětlení doručit, měl magistrát žalobce jako provozovatele vozidla předvolat k podání vysvětlení, při kterém by žalobce předložil další důkazy na podporu svého tvrzení, že vozidlo řídila jím oznámená osoba. Uvedl, že sdělil magistrátu totožnost řidiče, a legitimně tak očekával, že magistrát řidiče předvolá k podání vysvětlení, popřípadě zahájí řízení o přestupku. Konstatoval, že jeho vyjádření o identitě řidiče nebylo nijak zpochybněno, např. správním rozhodnutím o uložení pokuty za správní delikt spočívající v tom, že provozovatel neznal identitu řidiče, který řídil jeho vozidlo. Žalobce vnímal postup magistrátu jako účelový, neboť žalobce buď pravdivě uvedl, že jím provozované vozidlo v předmětnou dobu řídil pan Yuehui, a magistrát tak měl vést přestupkové řízení s řidičem, nebo sdělil totožnost řidiče nepravdivě, a magistrát tak měl s žalobcem vést řízení pro porušení § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.
3. Dále namítl, že rozhodnutí magistrátu je nezákonné, neboť trpí zásadní vadou. V odůvodnění rozhodnutí magistrát uvedl, že žalobce jako provozovatel vozidla neoznámil totožnost řidiče vozidla, ač takové tvrzení není pravdivé, neboť ze spisu je zřejmé, že žalobce totožnost řidiče oznámil a magistrát vzal takové oznámení v potaz.
4. Žalobce dále namítl provedení dokazování mimo ústní jednání a porušení zásady ústnosti a bezprostřednosti. Žalobce u této námitky především argumentoval tím, že správní delikty spadají do pojmu „trestních obvinění“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), kdy osobě obviněné ze správního deliktu by měla náležet procesní práva obdobná těm, jakých požívá obviněný z přestupku nebo trestného činu. Žalobce na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek zdejšího soudu č. j. 15 A 14/2015–35 a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 A 56/2014–35, které judikovaly nutnost nařízení ústního jednání. Toto pochybení považuje žalobce za zásadní, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů. I pokud by správní orgán seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce a žalobce měl právo být vyzooměn o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání dle § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“); v této souvislosti citoval rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 57 A 51/2014–34.

5. Žalobce namítl, že výrok rozhodnutí žalovaného je nesrozumitelný, neboť v něm je osoba, které je stanovována sankce, označena jako „J. G., nar. „X““. Poznamenal, že datum narození předmětné osoby se neshoduje s datem narození žalobce, a není tak zřejmé, zda je rozhodnutím žalovaného stanovena sankce žalobci či jiné osobě. Žalobce se i přesto cítil žalobou napadeným rozhodnutím dotčen a zastával názor, že má aktivní žalobní legitimaci v předmětné věci.
6. Uvedl, že magistrát nehodnotil v jeho prospěch žádné polehčující okolnosti, ačkoli měl přihlédnout ke způsobu spáchání skutku, jakož i míře zavinění, když odpovědnost žalobce je pouze objektivní, sám se zaviněného jednání nedopustil, ani z podkladů ve spise neplyne, že by mu byl přítomen a mohl mu zamezit.
7. Žalobce dále poukázal na to, že u přestupků ze dne 26. 4. 2015 a 30. 4. 2015 bylo nesprávně popsáno místo spáchání přestupku, neboť místo spáchání přestupku bylo popsáno jako „v Mostě, ulice Kpt. Jaroše, u bloku 606“, ačkoli v ulici Kapitána Jaroše v Mostě se žádná budova 606 nenachází. Správní orgány podle názoru žalobce nijak neprokázaly, že by řidič vozidla ve dne 28. 4. 2015 a 29. 4. 2015 parkoval v působnosti dopravní značky B 29 s dodatkovou tabulkou „Mimo zásobování“ neoprávněně, tedy že by řidič skutečně neprováděl zásobování v přílehlé provozovně a nebyl oprávněn na daném místě stát. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008-115.
8. Závěrem žalobce namítl, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Zdůraznil, že uvedené ustanovení zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem, a obsahuje tak pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že magistrát se pokusil doručit oznámenému řidiči

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

písemnost k podání vysvětlení, což se však nepodařilo, navíc bylo zjištěno, že uvedená osoba není v České republice evidována. Konstatoval, že sankce byla stanovena zcela v souladu se zákonem. Žalovaný dále uvedl, že v předmětném řízení není nařízení ústního jednání povinné. Zdůraznil, že v případě žalobce byla zachována všechna práva a nesouhlasil s tím, že by byla v projednávané věci porušena zásada bezprostřednosti. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí, žalobce se k magistrátu nedostavil a nevyjádřil se k podkladům obsaženým ve spise. Uvedl, že popis místa, kde došlo ke skutku, který má znaky přestupku, je v tomto případě dostačující.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
12. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost. Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo z něž nelze zjistit, jak správní orgán rozhodl, rozhodnutí, z něž nelze seznat, co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, www.nssoud.cz). Soud námitce žalobce týkající se nesrozumitelnosti žalobou napadeného rozhodnutí přisvědčil, neboť v rozhodnutí magistrátu a rozhodnutí žalovaného byl rozporně identifikován účastník řízení o předmětném správním deliktu. Přitom platí, že správní řízení až do vydání rozhodnutí o odvolání tvoří z hlediska svého přezkumu jeden celek (zásada jednotnosti).
14. Soud se shoduje se žalobcem v tom, že magistrát vedl řízení o správním deliktu a jako s účastníkem řízení jednal pouze se žalobcem. Magistrát žalobci jako provozovateli vozidla adresoval všechny čtyři výzvy k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu (všechny byly vydány shodně dne 16. 6. 2016), příkaz o uložení pokuty ze dne 7. 10. 2015, své rozhodnutí ze dne 4. 1. 2016, jakož i výzvy k odstranění vad odvolání. Ve všech písemnostech magistrátu, včetně jeho rozhodnutí ze dne 4. 1. 2016, je tudíž jako účastník řízení označen žalobce, tj. vždy „J. G., nar. „X““, který písemnosti též Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přebíral. Soud v této souvislosti dále zdůrazňuje, že rovněž proti rozhodnutí magistrátu podal odvolání pouze žalobce.

15. Naproti tomu žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí specifikoval odvolatele jako „J. G., nar. „X““, jehož odvolání, které však podal žalobce, žalovaný svým rozhodnutím zamítl. Z rozhodnutí správních orgánů tak soudu není patrné, kdo má být skutečně jejich adresátem, zda J. G., nar. „X“, který podal odvolání proti rozhodnutí magistrátu a rovněž žalobu proti rozhodnutí žalovaného, nebo J. G., nar. „X“, s nímž jako s odvolatelem - na rozdíl od magistrátu - jednal žalovaný. Z rozhodnutí žalovaného proto není zřejmé, komu byla skutečně uložena pokuta za správní delikt provozovatele vozidla, a koho tedy rozhodnutí správních orgánů vydaná v tomto řízení k zaplacení pokuty zavazují. Podle názoru soudu přitom nelze uvažovat o tom, že by se jednalo o pouhou chybu v psaní, neboť označení odvolatele jako „J. G., nar. „X““ se vyskytuje jak ve výrokové části, tak v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, naopak jakákoli zmínka o tom, že by žalovaný projednával odvolání žalobce (J. G., nar. „X“), se v rozhodnutí žalovaného nenachází. Soud podotýká, že ani z karet předmětného vozidla, které jsou založeny ve správních spisech, nelze zjistit, zda byl provozovatelem vozidla J. G., nar. „X“, nebo J. G., nar. „X“, neboť u provozovatele vozidla chybí údaj o datu narození.
16. Soud tedy shrnuje, že v rozhodnutí správních orgánů je rozporně identifikován účastník řízení o správním deliktu, a není tak patrné, kdo byl adresátem rozhodnutí správních orgánů. Žalobou napadené rozhodnutí proto trpí nepřezkoumatelností spočívající v jeho nesrozumitelnosti. S ohledem na zjištěnou nepřezkoumatelnost bylo bezpředmětné se zabývat dalšími námitkami žalobce, které se týkaly meritorního přezkumu rozhodnutí správních orgánů.
17. Soud dále podotýká, že vyřešení otázky, kdo je skutečným účastníkem řízení o správním deliktu provozovatele vozidla ve smyslu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, je stěžejní i pro posouzení aktivní legitimace k podání odvolání proti rozhodnutí magistrátu i k podání případné žaloby ve správním soudnictví proti rozhodnutí o odvolání.
18. Soud tedy shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vadu řízení spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu. Rozhodnutí magistrátu soud nezrušil, ačkoli to žalobce požadoval, neboť zjištěnou vadu lze odstranit v odvolacím řízení. V dalším řízení žalovaný ozřejmí, kdo je účastníkem řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, zda J. G., nar. „X“, nebo J. G., nar. „X“, a postaví najisto, která z těchto osob byla v předmětné době provozovatelem vozidla.
19. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 téže vyhlášky] a z částky 1 428 Kč představující 21 % DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 28. srpna 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.